

SPEKTRUM

Časopis zo života rímskokatolíckej farnosti Vít'az

Ročník 9
Február 2008
Číslo 2

Almužna

Každoročne nám Pôstne obdobie ponúka vhodnú príležitosť hlbšie sa zamyslieť nad zmyslom a hodnotou nášho kresťanského života. V tomto pôstnom čase sa zamyslíme nad praxou dávania almužny.

Aká silná je príťažlivosť materiálneho bohatstva a aké rázne musí byť naše rozhodnutie neurobiť si z neho modlu, to jasne potvrdzuje Ježiš: „Nemôžete slúžiť aj Bohu, aj mamone“ (Lk 16, 13).

Almužna nám pomáha víťaziť nad týmto neustálym pokušením, vychováva nás, aby sme vychádzali v ústrety potrebám bližných a delili sa s druhými o to, čo z Božej dobroty vlastníme.

Podľa evanjeliového učenia nie sme vlastníkmí, ale len správcami dobier, ktoré máme: preto ich nemôžeme považovať za nedotknuteľný majetok, ale za prostriedok, cez ktorý Pán každého z nás volá, aby sme sa stali voči svojim bližným sprostredkovateľmi jeho prozreteľnej starostlivosti.

Kresťanská almužna má byť skrytá. „Nech nevie tvoja ľavá ruka, čo robí pravá“ (Mt 6, 3-4). Ak pri konaní nejakého dobrého skutku nemáme za cieľ Božiu slávu a opravdivé dobro bližných, ale zameriavame sa skôr na osobný zisk alebo jednoducho na pochvalu, nezodpovedá to evanjeliu.

Zakaždým, keď sa z lásky k Bohu delíme o naše dobré s núdznym bližným, zakusujeme, že plnosť života pochádza z lásky a že všetko sa nám vracia ako požehnanie vo forme pokoja, vnútorného uspokojenia a radosti. Nebeský Otec nám odplatí naše almužny svojou radostou.

Almužna vychováva aj k láskyplnej veľkodušnosti. Svätý Giuseppe Cottolengo mal vo zvyku odporúčať: „Nikdy nepočítajte mince, ktoré dávate. Preto vždy vravievam: ak pri dávaní almužny ľavá ruka nemá vedieť, čo robí pravá, ani pravá nemá vedieť, čo robí ona sama.“

Pôstne obdobie nás aj prostredníctvom dávania almužny vedie k tomu, aby sme nasledovali príklad Pána Ježiša, ktorý sa stal chudobným, aby nás svojou chudobou obohatil (porov. 2 Kor 8, 9). Sám seba dal za nás. V jeho škole sa môžeme naučiť urobiť z nášho života dar. Keď ho nasledujeme, učíme sa byť pripravení nielen dávať to, čo vlastníme, ale dávať samých seba.

Pôstna prax dávania almužny sa teda stáva prostriedkom na prehĺbenie nášho povolania byť kresťanmi. Keď kresťan nezištne obetuje sám seba, svedčí o tom, že zákony života nediktujú materiálne bohatstvá, ale láska. To, čo dáva almužne hodnotu, je láska.

*z pôstneho posolstva Svätého Otca
Benedikta XVI.*

snímka: M. Magdast

OBSAH**ÚVODNÍK**

Almužna	2
Na pôst	3

KATECHÉZA

Najväčší zázrak aký máme III.	4
Pozdrav pre Pannu Máriu Lurdskú	5

ROZHOVOR

Matej Šproch, ikonopisec	6
--------------------------------	---

NÁZORY A SVEDECTVÁ

Lurdy - 150. rokov milosti	9
Znovuobjavená Eucharistia II.	12

DETSKÉ IHRISKO

Ahoj deti!	14
------------------	----

SPEKTRUM MLADÝCH

Výchova seba výchovou	15
Trampoty v manželstve XXII.	16
Stalo sa, stane sa	17
Prehľad bohoslužieb	18

SNÍMKY

Titulka: M. Magda st.
 Meditačná: M. Magda st.
 Vnútná zadná: M. Magda st.
 Vonkajšia zadná: M. Magda st.

SPEKTRUM**Vydáva:**

Rímskokatolícky farský úrad
 vo Vítaze pre vnútornú potrebu

Za vydanie zodpovedá:

Mgr. Oliver Székely s kolektívom redakcie

Jazyková úprava: Anna Blizmanová

Grafika: Martin Magda

Kontakty:

Telefón: 051/791 62 35; 791 61 16

www.vitaz.rimkat.sk

e-mail:

vitaz@rimkat.sk, spektrum@rimkat.sk

Redakcia si vyhradzuje právo úpravy textov.

snímka: M. Magda st.

Na pôst

**Kto smutný je, nech ide na spoveď.
 Spoveď je liek. Tam zázraky sa dejú...
 Na všetko nájde odpoveď,
 do srdca sám Boh pošepne ju.**

**Netreba inej nádeje,
 len odpustenie, úľavu.
 Boh do nás milosť preleje
 a dá nám ruku na hlavu.**

**Ale keď človek stále iné hľadá
 a neprizná si vinu!
 Zlaté sú oči pekelného hada
 a naše dni sa mňajú a minú.**

**Kto nekaja sa, väzí v starom brude,
 veď nič iné mu vlastné neostáva.
 Z prázdnoty vietor pieseň hudie.
 Nechápe prázdno, čo je Božia sláva.**

Mikuláš Šprinc

Na titulke: Muž bolesti!

Snímka z kostola sv. Ondreja, apoštola vo Vítaze.

Najväčší zázrak, aký máme (III. časť)

Neobyčajná relikvia zmŕtvychvstania

Tvár z Manopella je tvárou Krista, vstávajúceho z mŕtvych, vo chvíli jeho prechodu zo smrti do života. Vtedy sa dialo úplné premenenie Ježišovho tela, stýraného pri mučení a zomieraní na kríži.

Vedecké výskumy jasne dokazujú, že šatka z Manopella pochádza z Jeruzalema. Obraz tváre sa zachoval v Ježišovom hrobe vo chvíli jeho zmŕtvychvstania. Je veľmi pravdepodobné, že ako Turínske plátno, tak aj „Veronikina šatka“ sa dostala do Edessy a zostala tam do 5. storočia. **O dôležitosti tejto relikvie svedčí skutočnosť, že výstavba novej Baziliky svätého Petra sa začala roku 1506 na mieste uloženia základného kameňa stavbou mohutného stĺpa, menom Svätá Veronika Jeruzalemská, vnútri ktorého sa nachádzal priestor na najvzácnejší poklad Vatikánu, určený na uchovanie Skutočného obrazu Krista.**

Najstaršia legenda zo 6. stor., tzv. kamuliánska, hovorí o obraze Ježišovej tváre, ktorý sa dostal do Konštantinopolu roku 574 z malého mestečka Kamuliana neďaleko Edessy. V spise z Tbilisi čítame, že Panna Mária po nanebovstúpení svojho Syna prechovávala obraz na plátne, ktorý vznikol v Ježišovom hrobe. Tento obraz dostala od samotného Boha, aby sa pri modlitbe mohla pozeráť na obraz svojho Syna. *Avšak legenda o Veronike, ktorá utrela Ježišovi tvár počas krížovej cesty, vznikla najpravdepodobnejšie v stredoveku a bola ďalším pokusom vysvetliť vznik tohto zázračného obrazu. Na šatke sa nenašli nijaké stopy krvi a navyše neexistovala žena s menom Veronika. Keď hovoríme o šatke svätej Veroniky, treba pamätať na to, že je to len označenie šatky z Ježišovho hrobu. Meno Veronika*

pochádza z latinsko-gréckeho spojenia „veraeikon“ - „pravdivý obraz“.

Veronikina šatka sa dostala do Ríma v 8. storočí a bola uchovávaná v kaplnke svätej Veroniky v Bazilike svätého Petra. Roku 753 je v pápežskej kronike zaznamenané, že pápež Štefan II. niesol v slávnostnej procesii Kristovu tvár nenamalovanú ľudskou rukou. Táto relikvia sa nazývala „prvá ikona“, „plátno z Kamuliana“ alebo „medailón z Edessy“. Pápež Inocent III. zaviedol roku 1208 slávnostnú procesiu so šatkou svätej Veroniky, ktorá sa končila rozdávaním almužny po troch denároch pre najchudobnejších obyvateľov Ríma.

Dante Alighieri (1265–1321) píše vo Vita Nuova, že prichádzali zástupy ľudí, aby videli obraz tváre Ježiša na šatke svätej Veroniky. Aj v Božskej komédii píše o Veronikinej šatke a zdôrazňuje, že zobrazuje tvár Boha. Avšak vrcholom Božskej komédie je scéna, v ktorej zástup putujúcich stojí v nebi pred Bohom. On sa im zjaví ako nepredstaviteľné svetlo, no z jeho stredu im vychádza v ústrety tvár Krista. Táto scéna inšpirovala pápeža Benedikta XVI. k napísaniu jeho prvej encykliky Boh je láska. Profesor Henrich Pfeiffer z Gregoriánskej univerzity po rokoch skúmania Veronikinej šatky dokázal, že obraz z Manopella je originálom, prototypom pre všetky obrazy zobrazujúce tvár Krista. Profesor je presvedčený, že obraz Božskej tváre na šatke vznikol vo chvíli zmŕtvychvstania. Šatka bola

položená na plátne v oblasti tváre na Turínskom plátne, na ktorom sa zachoval obraz, ktorý je negatívom Mŕtveho a na šatke zas pozitívom Zmŕtvychvstalého.

Objav sestry Blandiny Paschalis, nemeckej trapistky a pisateľky ikon, ktorá po mnohoročných skúmaníach dokázala, že tvár na šatke z Manopella sa ideálne kryje s obrazom tváre na Turínskom plátne. Je to tá istá tvár a treba pripustiť, že obrazy na plátne a na šatke vznikli v momente Ježišovho zmŕtvychvstania. Sú to jediné obrazy Krista na celom svete, ktoré nenamalovala ľudská ruka, tzv. acheiropoietos. V roku 1608 bola Veronikina šatka počas výstavby Baziliky sv. Petra v Ríme ukradnutá. Až dlhoročné hľadanie a výskumy profesorov Pfeiffera, Thiermayera a sestry Blandiny potvrdili, že v kostole v Manopelle sa nachádza odcudzená Veronikina šatka. Profesor Pfeiffer tvrdí, že Veronikina šatka sa do Manopella dostala až na začiatku 17. stor. a cesta, ktorú obraz absolvoval počas rokov, kým sa dostal do Manopella, ostane záhadou.

Šatka však zostáva pre všetkých ľudí dobrej vôle najcennejšou relikviou kresťanstva spolu s Turínskym plátnom. 1. septembra 2006 navštívil chrám v Manopelle ako pútnik Svätý Otec Benedikt XVI., lebo čoraz väčší počet pútnikov prichádza do Manopella vzdať úctu Vykupiteľovi a pocítiť Jeho pohľad plný lásky.

P. M. Piotrowsky TChr,
spracovala Lucia G.

Pozdrav pre Pannu Máriu Lurdsnú

11. februára si pripomínáme sviatok Panny Márie Lurdskej. Pri tejto príležitosti by som chcela tak troška zaspomínať. Pred 13-timi rokmi som cestovala spolu s pútnikmi z Vranova nad Topľou a okolia do Lúrd k Panne Márii. Cestu som si krátila písaním básničiek a denníkom z toho, čo sme videli a zažili. Zložila som básničku pre Pannu Máriu a duchovný otec Stanislav, ktorý s nami cestoval, ma požiadal, aby som ju niekoľkokrát prepísala, že to bude naša prvá spoločná modlitba pred jaskyňou Panny Márie. Bola to pre mňa veľká česť a zároveň záväzok voči Pánu Bohu za tento talent. Bola to táto báseň:

snímka: M. Magda st.

Dnes je pre nás veľký deň,
Matka naša premilá.
Pre nás všetkých bol to sen
byť pri Tebe, Mária.

Hoc nás delí veľká dialka,
k Tebe Pani prichádzame.
Pre tých starších cesta ťažká,
ale v srdci túžby máme.

Všetci chceme
predniesť prosbu,
lebo každý svoj kríž má.
Šli sme preto až do Lurdu
prosiť Teba, Mária.

Prijmi naše vrúcne prosby.
Vidíš? Každý v očiach slzy má.
Zmier nám naše ľudské kríže
a daj nám duševného pokoja.

Prosíme Ťa, Matka Božia,
daj pocítiť Tvoju dlaň.
Zober si nás do náručia
a mocne nás chráň.

My Ti za to, Matka Lurdská,
slubujeme oddanosť
a keď skončí aj náš život,
tešíme sa na večnosť.

Slávka K., Široké

Matej Šproch

ikonopisec

Matej, mohol by si nám vysvetliť, prečo sa nehovorí o kreslení, ale o písaní ikony?

Ikonu nemôžeš vytvoriť, ikonu tvorí Cirkev. Podľa mňa je to Sväté písmo. Nie je to obraz. Veľmi krásne ma svojimi slovami oslovil jeden ikonopisec z východu (myslím, že z Prešova) pri príležitosti výstavy u nás v Piešťanoch. Hovoril o tom, že ikona má svoju zvláštnu perspektívu. Keď sa pozeráš na hocikaký obraz, tak vidíš rôzne objekty v ňom a určité centrum obrazu. Pri ikone je to naopak. V mieste, kde stojíš a pozeráš sa do ikony, je aj jej centrum. Čiže perspektíva ide von z obrazu, do teba, do očí, do duše, do srdca. Teoreticky som to aj vedel, aj cítil, ale on to úžasne podal.

Skús nám porozprávať, ako si sa k písaniu ikon vlastne dostal.

Prišiel som ako posledný "šmejd" do Medžugoria, ako biedny narkoman. Tam som sa trochu naučil ikony písať.

To nie je asi jednoduchá situácia. Čo tomu predchádzalo?

Žil som v normálnej, klasickej rodine, rodičia učitelia. Neboli ateisti, mali tradičnú vieru, nie iba zvykovú. Časom som zistil, že to kresťanstvo bolo strašne plytké. Viera bola zasiahnutá a zranená socializmom. Vážim si veľmi moju prababku. S jej energiou až do vysokého veku, s ružencom v ruke, s čistými očami. To bola živá viera.

Matej Šproch - mladý muž s dušou človeka zvláštne spojenou s ikonami.

Stretli sme sa minulého roku na Letnom seminári Network Slovakia. Dlhovlasý, sympatický, jemne sa usmievajúcí. Oslovovali sme ho Maťo. Sedeli sme v reštaurácii, viac priateľov spolu, väčšina amatérski fotografi, ktorí sa prišli vzdelávať v umení fotografovania. Popri rozprávaní o všeličom nás zaujal s akou láskou hovoril o ikonách. Na druhý deň sme sa stretli na našej izbe a vznikol tento trochu dlhší rozhovor, ktorý som s jeho súhlasom zaznamenal.

Hovoril si, že si pamätáš prababku. Aké bolo tvoje detstvo a kde si ho prežíval?

V Trnave. Narodil som sa v roku 1974. Prvý stupeň som chodil do školy na dedine, kde učila mama, ale potom som šiel radšej do školy u nás na sídlisku. Keď som v Trnave končil ôsmy ročník, bol som už chuligán. Fajčilo sa, šlo sa na prvé víno, partia, skateboard. Keď som bol asi šiestak, tak mi ho tatino spravil; ešte ho v Trnave málokto mal.

Tvoj otec bol teda šikovný a mal ňu rád...

Vynechal som v rozprávaní časť života, lebo ako dieťa som si to ani veľmi nepamätal. Keď som mal štyri roky, môj vlastný otec emigroval do Austrálie. Mama sa vydala druhýkrát, keď som mal sedem rokov. S vlastným otcom som sa stretol asi po osemnástich rokoch. Stretli sme sa, boli sme asi mesiac spolu. Ja som bol narkoman, on tiež, len nebral tvrdé drogy ako ja. Flámovali sme asi mesiac, pokiaľ nezistil, že ja si pichám, že ho využívam a kradnem mu peniaze. Potom sa stratil.

Matej, ako to ale vlastne s drogami začalo?

Keď sa malo rozhodnúť, čím budem, bol som ešte malé decko, suchár, fyzicky zaostalý. Rodičia našli školu - išiel som sa učiť za opravára a montéra vyťahovacích zariadení. To bolo super vtedy

výhodné; „baraky“ boli nové, nič sa neopravovalo... Práve ten prechod do Bratislavy bol podstatný. Rok 1989, Bratislava v rozkvet, nekonečne veľa príležitostí. Tak to už bola iná partia - tráva, chlast, baby - paráda.

Dost náročný život po finančnej stránke. Ako si si ich zhaňal?

Niečo prispeli rodičia. Ja som si kadejako zhaňal, keď som sa naučil robiť s marihuanou, tak sa vymieňalo, predávalo...

To sú všetko mäkké drogy. Ako si sa dostal k tým tvrdým?

V osemnástich som šiel na vojnu do Kuchyne na rok a pol, ale odslúžil som rok; bolo to na tom prelome, skracovali to. Tam som prišiel prvýkrát do kontaktu s heroínom. Kamarát prišiel s cigaretou, že „daj si, je to super vec, novinka v Blave, teraz to leťí“. Vtedy som ho poslal do ri.. preč, veď som videl fotky a počul, čo to s ľuďmi robí, aké sú z nich trosky. Ale popri tom som fetoval, bral tabletky a „kuchynské víno“ (silná zmes viney a tabletiék). Heroín som odmietal, ale vlastne som bral skoro to isté.

Po vojenčine si sa vrátil do Trnavy. Zmenilo sa niečo?

Keď som sa vrátil, celá partia bola na heroíne... Ešte som im naďával: „Čo to robíte, veď to vás zničí. Chcete byť trosky?“ Fajčil som stále trávu, bola to každodenná vec ako jedlo. Asi o mesiac sme

snímka: M. Melicherčíková

išli fajčiť s partiou; boli dva také krúžky - v jednom fajčili heroín. Ani neviem, ako sa ku mne cigareta dostala, „aby som skúsil, že je to super“. Tak reku, veď sa nič nemôže stať, len zo zvedavosti som to zobral a potiahol... To som ešte nezažil, nič lepšie som nepoznal. Hneď po prvom ťahu.

Ludia často ani neveria, že je to také okamžité a hneď je na ňom človek závislý...

Presne tak. Od toho dňa som na ňom šiel v kuse štyri roky. Behom dvoch mesiacov som si pichal. A stále bez prestávky. Mal som 45 kg, niekde na smetisku na okraji Trnavy, totálny odpad.

Rodičia mali isto strach. Neprišli na to?

Mama bola v strachu stále. Kontrolovala mi veci, nachádzala striekačky, ja som sa stále vyhovárал, že to potrebujem, že sme opravovali auto... Aj keď som bol opatrný, schovával som si to vonku pod krímkami, ale keď som šiel večer domov pod drogami, občas som zabudol a ona to našla, zahodila. Ja som si to často ani nepamätal, zobral som ďalšiu lyžičku, až sme skončili doma bez lyžičiek. Boli problémy, hádky, bolo to strašné.

Mal som diery na žilách, zničené ruky a chudol som.

Kto teda spravil tomu stop?

Stop urobila mama. Aj s otcom. Sám by som to nespravil, už by som nebol ani nažive. Nakoniec mi pomohla jedna rehoľná sestra. Medzitým som ešte bol v Pezinku tri mesiace na liečení a potom ešte predĺženie. Tam nám bolo fajn, fetovali sme ďalej, nič nám nechýbalo. Traja, štyria sme sa zložili, tých alkoholikov občas okradli, občas niečo vykšeftovali. Doktorky sme vždy nejakou oklamali, v tom som bol frajer, ale po štyroch mesiacoch ma „vymákli“ a vyhodili. Keď som došiel domov, už to bolo ťažké. Uvedomil som si, že naši tam chodili na návštevy, nosili pomaranče, banány, cigarety, peniaze... Aj svedomie sa prebúdzalo, keďže na liečebni som už bral len pätinu z toho, čo predtým, vnímal som to inak.

Prežil si aj abstáky?

Po nástupe na liečenie som bol mesiac izolovaný za mrežami a prežil som abstáky. Nebolo to až také, že by som z toho zomieral. Bolo to ako keď máš chrípku, všetko ťa bolí, ale toto je desaťkrát silnejšie. Kríza trvala asi dva týždne. Poslednýkrát som užil heroín v liečebni.

Keď si sa dostal domov, ako pokračoval tvoj život?

Prišiel som domov a naši ma vyhodili. A vôbec sa im nečudujem. Mama sa mi snažila pomôcť čo najdlhšie, otec už skôr bol presvedčený, že musím z domu. Napokon sa dohodli. Ešte v ten deň bolo stretnutie anonymných alkoholikov, tak som tam šiel; mal som tam známu, čo študovala sociálnu prácu. Vypovedal som im celý príbeh, šli so mnou domov, že ma naši pustia dnu... Ale

nie. Povedali, že som ich stokrát sklamal a zavreli dvere. A tým mi zachránili život.

Poprosil som kamošku, aby ma ostrihala, mal som vtedy dlhé vlasy, reku, zaberie to na mamu, že sa chcem zmeniť. Znovu som zvonil a prosil mamu, aby sa pozrela cez kukátko, že som sa ostrihal a chcem zmeniť život. Plakala z druhej strany dverí aj s otcom, ale povedali: „Nie. Keď chceš, o rok sa vráť, pomôžeme ti.“

Čo si vtedy cítil?

To, čo aj teraz. Chápal som ich.

Mal si strach?

Najmä materialistický. Ale samozrejme aj citový.

Tak si bol vyhodенý. Čo ďalej?

Bol to zázrak. Teraz to viem, že to bol začiatok môjho zázračného uzdravenia. V tej partii bol chalan, ktorý bol tiež anonymný alkoholik, ale strašne smutný človek. Bez Boha, bez viery, ešte teraz ho stretávam. Je rozvedený, strašne smutný človek. Pozval ma k nim k babke na noc a že na druhý deň niečo zoženieme na bývanie. Zostal som tam napokon celý mesiac. S jeho bratrancami a babkou ma strážili, pomáhali mi.

Jeden chalan z nich mal narodeniny, tak sme šli do mesta. Sadli sme si a „reku, máš narodeniny a nebudeš hádam piť kofolu, daj si voľačo...“ Bol tam chlapík, čo predával trávu, tak sme kúpili a ja som ho tým naštartoval naspäť. Padol po nej na zem a ledva sme ho vzkriesili. Bol rok pred tým čistý. Podnikal, mal sa skoro ženit a ja som to zničil. Jeho snúbenica (tá sociálna pracovníčka) ma zbila. Vtedy som nemal výčitky – veď to bola len tráva... Povedala mi: „Rob, čo chceš, fetuj, kde chceš.“ Šiel som za kamošom, vykšeftili

sme nejakú trávu a extázu. Ja som odmietol tvrdú drogu, on si dal aj moju dávku. Na druhý deň som odišiel a viac som ho nevidel. Po mojom návrate z Medžugoria niekde na chate po troch rokoch zomrel na predávkovanie.

Cestu do Medžugoria si už plánoval?

Nie, jedna príbuzná tej babky, čo som u nej žil, naplánovala výlet alebo púť autobusom. Moja mama im to pomohla zorganizovať, čo som nevedel. Aj tej babke finančne pomáhala poza môj chrbát, keď som u nej býval. Keď sme tam prišli, čakali sme asi dva dni, až potom sme sa dostali do tej komunity na svedectvo. Po svedectvách som sa spýtal, či mi môžu pomôcť, že som na drogách, mimo reality. Nakoniec mi povedali, že nemôžem vstúpiť do komunity, najskôr o štrnásť dní.

Vrátil si sa teda naspäť?

Nie. Ostal som tam s jedným Čechom, čo prišiel o tri dni neskôr. Večer to bola šou. Priam zážrak. Šiel som sa s ním pomodliť ruženec - ja, taký chudák, „šmejd“, narkoman... Pozeral som na ľudí, čo tam chodili hore dolu na horu bosí ako na blbých. Povedal mi, že sa vyzujeme a spravíme pre Pána obeť. Tak som súhlasil. Modlil som sa s ním, on sa vedel. Cestou dolu som vyžobrával cigarety od pútnikov...

Bol to tento ruženec, čo ťa tak silno oslovil?

Nie. Ešte pred odchodom som dokonca rok pracoval s reštaurátormi v kostoloch, pomáhal, maľoval. Kostol pre mňa voľačo znamenal, ale modlitby ani omša nie. Bol to v mojich očiach len rituál. Snažil som sa ísť do kostola, keď bol prázdny. Moje vnútorné obrátenie som cítil, keď som už v

riadne zúfalej situácii išiel do kostola v Trnave. Hovoril som si: Pane Bože, keď existuješ, pomôž mi. Keď už spravili takéto veľké domy pre Teba, tak asi existuješ...

Návrat do Medžugoria do komunity sa ti vydaril?

Zobrali ma. Ale tak, že som prežil s nimi deň v komunite a večer som musel odísť do dediny do ubytovne. Aby som si mohol všetko rozmyslieť, rozležať v hlave. To bol šok! Samí Taliani, Chorváti, nejaký Američan, Brazílec... Nepočul som slovenčinu. Ale neviete si predstaviť, čo som prežíval, tú lásku, čo som od nich cítil. Toto bolo obrátenie – Božia láska v nich! Pamätám si ten pohľad: krásne vysvietený priestor, domy obložené kameňom, nádhera. Cez okno som videl Taliana - škaredý, antipatický človek, cez rameno mal vytetovaného buldoga. Narkoman Markíno, 35-ročný mafián, samé zlo. Neviete si to predstaviť – a on bol ku mne dobrý. Toto bol prvý kontakt. Tomu sa nedalo rozumieť. (Tu sa Maťkovi cez slzy ťažko rozprávalo.) Potom sa staral o mňa, strihal ma. Bol som tam rok a on odišiel do Mexika, otvoril takú istú komunitu, ale pre deti. Tam sa oženil.

Silný príbeh. Videli ste sa odvtedy?

Potom šiel do Talianska aj s rizikom – svojou minulosťou. Tam som ho stretol minulý rok na Vianoce. To je tiež moja rodina, aj celá komunita. Obrovská rodina.

Medžugorie je ale tvrdý režim. Nie?

Samozrejme žiadne drogy, žiadne cigarety. Pracovali sme napríklad v drevodielni na výrobu ikon. Jednoduché suveníry, predajom ktorých sme zarábali na energie, náklady na trošku vypestovaných

potravín, lenže tam sa ťažko pestuje, takže sme žili z darov. Postavili sme krásnu maštal pre zvieratá, prišla rehoľná sestra, pozrela a povedala: „Pekná maštal, až veľmi pekná. Vysťahujte kravy, už ich nebudeme chovať, vyčistite, budete tu bývať vy.“ Vyčistilo sa, vydezinfikovalo a dobudovali sme to na pekný barak. Tak sme tam neskôr dostali na starosť mladých od štrnásť rokov. Nemám svoje deti, ale už viem, čo je asi byť otcom. Bol tam s nami stále Kristus v dome v bohostánku, silné duchovno. Žil som tam do roku 2004. Bolo mi strašne smutno, že som tento rok nemohol ísť na stretnutie, ale Silvester budem tam! Teším sa aj na Arkadia - je to Rumun, ktorý sa stará o chlapcov - bývalý vedec, profesor. Hovorí 12 jazykmi, nebol na drogách ani ničom, iba sa stará, je tam medzi domácimi v službe prvý a aj posledný.

Matej, čím by si zakončil tvoje svedectvo, čo by si odkázal mladým? S tou skúsenosťou by si naskočil na loď, ktorou si dovtedy plával?

Neviem, nemám predstavu, čo by som urobil a čo nie. Stretávam sa so známymi, rozprávame sa, aj svedectvo poviem, keď ma niekde zavolajú. Nemožem nejaké odkazy mladým hovoriť, viem, aké je to často mimo nich, kým sa ich to nedotýka. Ale vždy oponujem, keď sa bavíme o drogách. Ani nevedia ako môžu byť v tom až po uši. Sedeli sme minule, aj trávu tam mali, aj fajčili, nemôžem povedať, že to nič nie je. Ten dym mi vonia, tiekli mi slinky, ale vždy si hovorím: „**Ja už mám trávy odľadené za viac životov a ten svoj terajší mám veľmi rád.**“

prpravili: Martin Magda st.
a Mária Melicherčíková

NÁZORY a SVEDECTVÁ

Lurdy – 150 rokov milostí

snímka: M. Magda st.

Kto z nás by nepoznal známu scénu: Panna Mária vo výklenku jaskyne a malá Bernadeta s ružencom v rukách hľadiaca na ňu.

Vidíme ich skoro vždy, keď vstupujeme do chrámu farského alebo filiálneho. Zamysleli sme sa niekedy nad posolstvom, ktoré nám pripomínajú lurdské jaskyne postavené na celom svete? **V tomto roku je na to najvhodnejší čas, keďže si pripomíname 150. výročie zjavení Panny Márie v juhofrancúzskych Lurdoch. Sv. Otec Benedikt XVI. povýšil toto výročie plnomocnými odpustkami a sám ako pútnik navštívi Lurdy.** Čo je také zázračné a podmanivé na tomto mieste, že už celých 150 rokov priťahuje pozornosť celého

sveta?

Preto, aby sme lepšie pochopili históriu lurdských zjavení, musíme ísť celkom na začiatok, teda k narodeniu Bernadety. Bernadeta Soubirous prišla na tento svet 7. januára 1844 v Lurdoch v mlyne Boly ako prvé dieťa mlynára Františka Soubirousa a jeho manželky Lujzy Casterót Soubirousovej. Keďže jej rodičia boli veľmi dobrí a nezištne pomáhali chudobným, keď im zadarmo mleli múku, čoskoro sa rodina dostala do finančných ťažkostí. Viackrát menili domov až napokon ostali v maličknej, vlhkej a zatuchnutej miestnosti bývalého mestského žalára, ktoré sa ešte dnes volá Cachot – väzenie. Toto nezdravé prostredie pôsobilo

negatívne na chatrné zdravie Bernadety, ktorá prekonala choleru a celý život zápasila s astmou. Napriek všetkému tomuto nešťastiu manželia Soubirousovci nažívali v láske, pochopení a nikdy medzi nimi nezazneli výčitky alebo hádky. V takomto prostredí vyrastala Bernadeta spolu so svojimi tromi súrodencami Toinette, Jean-Marie a Justinom. **Táto láskyplná výchova mala pozitívne účinky na celkovú vyrovnanosť a duchovnú silu Bernadety, hlavne v čase zjavení, keď ako mnohí hovorili: „pobláznila celé Francúzsko“.** Preto, aby v dome bolo menej hladných detí, poslali rodičia Bernadetu do susednej dediny Bartres, aby slúžila ako pastierka oviec. Na čistom vzduchu v spoločnosti ovečiek premýšľala Bernadeta o Bohu a veľmi túžila prísť k prvému sv. prijímaniu, čo jej zatiaľ nebolo umožnené, keďže nechodila na katechizmus. Preto sa vrátila do Lúrd, aby mohla ísť do školy. Hoci opäť musela trpieť hladom a zimou v Cachot, bola šťastná, že je znova v kruhu svojej milujúcej rodiny.

Tak prišiel chladný 11. február 1858, Bernadeta mala vtedy štrnásť rokov a dva mesiace. V dome nebolo dreva na kúrenie, preto poslala mama Lujza mladšiu dcéru Toinette spolu s kamarátkou Jean Abadi na drevo. Bernadeta musela matku dlho prosiť o dovoľenie ísť s nimi, keďže ju nechcela pustiť kvôli astme. Nakoniec sa všetky tri kamarátky vybrali na drevo. No nechajme o tomto pamätnom dni hovoriť samotnú Bernadetu: **„Po prvý raz som bola pri jaskyni Massabielle vo štvrtok 11. februára; zbierala som drevo s dvoma ďalšími dievčatami. Keď sme prišli k mlynu, spýtala som sa ich, či chcú vidieť, kde mlynský potok**

opäť vteká do rieky Gave; povedali mi, že hej. Kráčali sme teda popri potoku. Keď sme prišli pred jaskyňu, nemohla som ďalej ísť. Moje dve spoločníčky prebrodili už potok pred jaskyňou; keď prešli na druhý breh, začali plakať. Pýtala som sa ich, prečo plačú. Odpovedali mi, že voda bola veľmi studená. Poprosila som ich, aby mi pomohli nahádzať kamenia do vody, aby som sa nemusela vyzúvať; chcela som sa pokúsiť prejsť po nich na druhý breh potoka. Povedali mi, že si mám pomôcť sama. Podišla som teda kúsok ďalej hľadať vhodné miesto, kade by som mohla prejsť cez potok, aby som sa nemusela vyzúvať. Všetko bolo márne. Vrátila som sa späť k jaskyni a začala som sa vyzúvať; len čo som sťahovala prvú pančuchu, začula som hluk, ako keby to bol silný náraz vetra; obzrela som sa smerom na lúku, ktorá je za potokom pred jaskyňou. Všimla som si, že konáre stromov sa nehýbali; vyzúvala som sa ďalej. Zasa som počula ten istý hukot. Ako som zdvihla hlavu, dívajúc sa do jaskyne, zazrela som v skalnom výklenku bielu Pani. Mala biely odev, biely závoj, belasý pás a na každej nohe zlatú ružu a v ruke ruženec. Trošku som sa naľakala. Myslela som, že sa mýlim. Pretierala som si oči. Lepšie som sa zahľadela a stále som videla tú istú Pani. Vopchala som si ruku do vrečka a vytiahla som si ruženec. Chcela som sa prežehnať, no nemohla som ruku dvihnúť až k čelu, klesla mi dolu. Zmocnilo sa ma veľké vzrušenie. Ruka sa mi triasla. Ani zutekať som nemohla. Pani držala v rukách ruženec a urobila znak kríža. Pokúsila som sa po druhý raz prežehnať a teraz sa to už podarilo. Sotva som uro-

bila znak kríža, mocné vzrušenie, čo som zakúšala, prestalo. Kľakla som si na obidve kolená. Modlila som sa ruženec v prítomnosti tejto krásnej Panej. Krásna Pani púšťala na ruženci zrnko po zrnku, ale nepohybovala perami. Napriek tomu ja som sa ruženec domodlila. Pani mi dala znamenie, aby som prišla bližšie k nej, ale ja som sa neodvážila. Pani potom odrazu zmizla. Keď Bernadetina sestra a jej kamarátka videli Bernadetu, ako kľáč v jaskyni, naľakali sa a bežali k nej. Pýtali sa, prečo sa Bernadeta na tomto špinavom mieste modlí, ale ona im nechcela odpovedať. Až na ich veľké naliehanie prezradila, že videla v jaskyni Pani a popísala jej výzor, ale prosila ich, aby to nikomu nepovedali. **No len čo sa vrátili do Lúrd, jej sestra sa neovládla a prezradila túto správu matke a takisto Jean Abadi to povedala iným ľuďom až sa to dozvedelo celé mesto.**

Bernadeta šla k jaskyni opäť v nedeľu a zobrala so sebou aj svätú vodu, ktorou kropila zjavenie, aby zistila či prichádza od Boha. Matka Božia sa iba usmievala. Až pri treťom zjavení k Bernadete prehovorila a poprosila ju, aby sem prichádzala nasledujúcich 15 dní. Tiež jej povedala, že ju neurobí šťastnou na tomto svete, ale až v budúcom. Takto sa začali slávne dva týždne zjavení, počas ktorých Matka Božia neprišla iba jeden pondelok a piatok. V priebehu týchto vyčerpávajúcich dní bola Bernadeta vypočúvaná na polícii, ľudia po nej pokrikovali, neverili jej, mala dokonca zakázané ísť k jaskyni, ale ona všetko hrdinsky znášala a jedinou útechou boli jej stretnutia s Paňou. Pri ôsmom zjavení Matka Božia predniesla naliehavú výzvu: „Pokánie! Pokánie! Pokánie!“ a

poprosila Bernadetu aby bozkávala zem ako obeť za hriešnikov.

Pri deviatom zjavení Pani vyzvala Bernadetu, aby sa napila a umyla vo vode z prameňa. Bernadeta išla najprv k rieke Gave, lebo žiaden prameň nevidela. No Matka Božia jej ukázala na miesto v kúte jaskyne, kde Bernadeta začala hrabať malú jamku, ktorá sa naplnila bahnitou vodou a ňou sa aj namazala. Nato začala jesť trávu v blízkosti prameňa. **Ľudia nemohli pochopiť toto kajúce gesto obetované za hriešnikov a mysleli si, že sa Bernadeta zbláznila, preto ju jej matka odvieďla domov.** Malá jamka, ktorú Bernadeta vyhlbila, sa začala rýchlo naplňovať priezračnou vodou – takto vznikol slávny lurdský prameň, prostredníctvom ktorého sa začali diať zázraky ako za Kristových čias. Slepí videli, hluchí počuli, ochrnutí mohli opäť chodiť. **Už sa nikto neodvážil protirečiť Bernadete a pútnikov pred jaskyňou každý deň pribúdalo. Zdalo sa, že skeptickým zostal už len lurdský farár Peyramal.**

Pri trinástom zjavení Matka Božia poprosila Bernadetu, aby povedala kňazom, že si praje, aby tu postavili kaplnku a aby sem chodili procesie. Bernadeta sa ponáhľala za lurdským farárom a oznámila mu, čo si Pani želá. On jej však odpovedal, že ak si jej Pani toto žiada, musí najprv povedať, kto je. Konečne 25. marca na sviatok Zvestovania sa Pani predstavila. Opäť nechajme Bernadetu, nech nám o tom rozpráva: „**Trikrát som sa Pani opýtala na jej meno, ale ona sa iba stále usmievala. Spýtala som sa jej teda znova. Teraz však Pani pozdvihla oči k nebu, svoje ruky zopäla k modlitbe a povedala: „Som Nepoškvrnené Počatie“. To boli posledné slová,**

snímka: P. Stašík

ktoré mi povedala. Jej oči boli modré. Bernadeta sa s touto odpoveďou ponáhľala za farárom, celou cestou si ju opakovala, aby mu ju presne oznámila. Po jej slovách otec Peyramal vedel, že neklame, pretože si uvedomoval, že o tejto dogme viery, ktorú pápež Pius IX. vyhlásil pred štyrmi rokmi, teda v r. 1854, nemohla nevzdelaná Bernadeta ani len tušiť. Po tomto zjavení Bernadeta na dlhší čas prestala chodiť k jaskyni.

Až raz, 7. apríla opäť pocítila tú tajomnú silu, ktorá ju priťahovala k jaskyni. Počas tohto zjavenia sa stal jeden zázrak, ktorý popísal vierohodný svedok doktor Dozous. Bernadeta počas svojej extázy držala v pravej ruke veľkú sviecu, zatiaľ čo ľavú obliežovali plamene. Prítomný dav bol udivený pohľadom na plameň, ktorý obliežoval Bernadetine prsty a pritom ich nepopáľil. Trvalo to dobrú štvrtinu. Po skončení zjavenia lekár ihneď prehládol jej ruku a nena-

šiel žiadnu stopu po popálení. Dotkla sa ho Božia milosť, uveril a všetkým rozprával o tomto zázraku. Posledné osemnásť zjavenie sa uskutočnilo 16. júla na sviatok Panny Márie Karmelskej. Hoci bola jaskyňa ohradená veľkým plotom, Bernadeta v extáze cítila, akoby sa preniesla do vnútra jaskyne a Matku Božiu videla krajšiu ako pri minulých zjaveniach. To bolo posledné stretnutie Bernadety s jej Pani na tomto svete.

Po zjaveniach už Bernadeta nemohla normálne žiť, stále ju prenasledovali davy pútnikov, ktorí ju chceli aspoň vidieť alebo sa pohovárať s ňou. Napriek takémuto záujmu o jej osobu, Bernadeta ostala vždy pokorná a pýtala sa, prečo práve ona prijala také veľké milosti. Na odporúčanie biskupa vstúpila k Neverským sestrám. V Nevers už nemohla rozprávať o zjaveniach okrem cirkevných vypočúvaní. Tu Bernadeta ako sestra Mária Bernarda žila svoj

život v skrytej modlitbe a obetách za hriešnikov. Ošetrovala chorých a všade rozdávala svoj nádherný úsmev. Niektoré sestry jej neverili a takto bola Bernadeta vystavená mnohým pokoreniam. Prejavovala sa u nej astma, ktorá ju pomaličky zožierala. Bernadeta svoj pokorný a skrytými obetami i modlitbami naplnený život odovzdala Bohu ako tridsaťpäťročná 16. apríla 1870 so slovami: „Svätá Mária Matka Božia, pros za mňa, úbohú hriešnicu“. Po zjaveniach Bernadeta vyznala, že Panna Mária bola taká krásna, že kto ju čo len raz uzrel, nemôže inak než túžiť po smrti, aby ju mohol uvidieť znova. Jej túžba sa splnila a teraz už v nebi vidí Tú, ktorú mali jej oči milosť vidieť už na Zemi. Pápež Pius XI. Bernadetu vyhlásil za svätú 8. decembra 1933 na sviatok Nepoškvrneného Počatia Panny Márie. Jej zázračne, úplne neporušené telo môžeme ešte aj dnes vidieť uložené v sklenenej rakve kláštora v Nevers.

Z Lúrd sa stalo svetové mariánske centrum, hojne navštevované pútnikmi z celého sveta. Prichádzajú sem chorí s nádejou na uzdravenie alebo s prosbou o silu pri znášaní utrpenia; ľudia, ktorí stratili zmysel života alebo pútnici, ktorí chcú posilniť svoju vieru. Je naozaj milosťou prísť do Lúrd, modliť sa v jaskyni a umyť sa v prameni, no to nie je to podstatné. Dôležité je preniesť Lurdy do svojho srdca, tak ako to urobila Bernadeta, keď navždy opustila toto milované miesto, aby odišla do vzdialeného kláštora v Nevers. Podstata Lúrd je jednoduchá ako bol celý Bernadetin život. Spočíva v dvoch slovách, ktoré sú dnes rovnako aktuálne ako pred 150 rokmi: MODLITBA a POKÁNIE.

Máriino dieťa

Znovuobjavená Eucharistia (II. časť)

Pred oltárom sa objavili tiene ľudí v šedých farbách s pozdvihnutými rukami. Mária povedala: **To sú blahoslavené duše v očistci, ktoré čakajú na vaše modlitby, aby sa naplnilo ich očistenie. Neprestávajú sa za nich modliť. Oni sa modlia za vás, ale nemôžu sa modliť za seba. Modlite sa, aby mohli byť s Bohom a tešili sa večne z jeho prítomnosti.** Mária dodala: **Vidíš, že som celý čas tu. Ľudia ma hľadajú na miestach, kde som sa zjavila. To je dobré pre milosti, ktoré tam dostanú. Ale počas žiadneho zjavenia, na žiadnom inom mieste nie som viac prítomná ako na svätej omši. Tu ma vždy nájdeš – pri oltári, kde sa slávi Eucharistia. Pri svätostánku zotrviavam s anjelmi, pretože vždy zotrviavam pri Ježišovi(...)** Pomyšli si, že sú ľudia, ktorí sú v tomto okamihu roztržití a bavia sa. S ľútosťou musím povedať, že sú ľudia, ktorí stoja so založenými rukami, akoby Pán bol niekto, kto je im rovný. Povedz všetkým ľuďom, že človek nikdy nie je viac človekom, ako keď padá pred Bohom na kolená.

Celebrant vyslovil slová premenenia. Aj keď bol človekom normálneho veku, náhle začal rásť a naplnil sa nadprirodzeným svetlom, ktoré dostávalo zvláštnu silu okolo jeho tváre. Preto som nemohla vidieť jeho rysy. Keď pozdvihol Hostiu, mal na rukách znaky, ktoré žiarili svetlom. Bol to Ježiš! Hostia začala rásť a stala sa veľkou. Bola na nej tvár Ježiša, ktorý sa pozeral na svoj ľud.

Chcela som skloniť hlavu, ale Mária mi povedala: **Nepozeraj sa dolu. Zahľad sa na neho a opakuj slová z Fatimy: „Pane, verím, klaniam sa Ti, dúfam v Teba a milujem Ťa. Prosím Ťa o odpustenie za tých, ktorí neveria a neklaňajú sa Ti, nedúfajú v Teba a nemilujú Ťa.** Povedz mu, ako ho miluješ a klaňaj sa Kráľovi kráľov. Zdalo sa mi, akoby som bola jedinou osobou, na ktorú sa pozerá z veľkej Hostie, ale porozumela som, že sa s tak bezmedznou láskou pozerá na každú osobu. Keď celebrant položil Hostiu na oltár, vrátil sa opäť do normálnych rozmerov. Keď vyslovoval slová premenenia vína, uvidela som Ježiša ukrižovaného: mohla som pozeráť na jeho tvár, zranené ramená a rozdrásané telo. Na pravej strane hrude mal ranu, z ktorej vytekala krv a niečo ako voda, ale bolo to niečo žiariace. Vyzeralo to ako lúče svetla, ktoré smerovali k veriacim. Matka Božia mi povedala: **Pán nie je spútaný ani časom, ani priestorom. V okamihu premenenia je celé spoločenstvo pri kríži na Kalvárii vo chvíli ukrižovania.**

Keď sme sa mali modliť Otčenáš, prihovoral sa ku mne Ježiš prvýkrát: **Počkaj, chcem, aby si sa modlila z najhlbšieho vnútra, z akého vôbec môžeš volať.** Pripomeň si osoby, ktoré ťa v živote najviac zranili a spôsobili ti najväčšiu krivdu, aby si ich mohla objať a povedať im: **V mene Ježiša Krista vám odpúšťam a prajem vám pokoj. V mene Ježiša Krista prosím,**

aby ste mi odpustili a priali pokoj. Ak tá osoba si zaslúži pokoj, dostane ho. Keď sa pre neho nedokáže otvoriť, vráti sa do tvojho srdca. Ale nechci, aby obdržala alebo ponúkala pokoj, keď nie je schopná odpustiť a zakúsiť najskôr pokoj vo svojom srdci. Mysli na to, čo robíš. **KEĎ MÔŽEŠ ODPUSTIŤ, ALE NEDOKÁŽEŠ ZABUDNÚŤ, KLADIEŠ PREKÁŽKY BOŽIEMU MILOSRDENSTVU.** Hovoríš: **„Odpúšťam len tak, ako som schopná odpúšťať, nič viac.“**

Nadišiel okamih svätého prijímania. Keď arcibiskup prijal sväté prijímanie, Matka Božia mi povedala: **Opakuj za mnou: „Pane, požehnaj kňazov, očisti ich, miluj ich, staraj sa o nich, pomáhaj im svojou láskou.“** Ľudia začali vychádzať z lavíc a pristupovať k svätému prijímaniu. Pán mi povedal: **Počkaj chvíľu, chcem, aby si niečo uvidela.** Vnútorný impulz obrátil moju pozornosť k jednej osobe, ktorá sa pred svätou omšou spovedala. Keď kňaz položil svätú Hostiu na jej jazyk, túto osobu zachvátilo svetlo, ktoré postupne zaplavilo celú jej postavu. Pán povedal: Hľa, ako sa radujem, keď objímam dušu, ktorá prichádza z čistým srdcom, aby ma prijala. Ježišov hlas bol hlasom šťastnej osoby. Keď som išla prijať sväté prijímanie, povedal mi: Posledná večera bola okamihom najväčšej blízkosti so mnou. V tej hodine som ustanovil niečo, čo by v ľudských očiach mohlo byť pokladané za najväčší omyl: stal som sa vážnom lásky, keď

som ustanovil Eucharistiu. Chcel som zostať s vami až do konca sveta, pretože moja láska nemohla zniesť, aby ste boli siroty, vy, ktorých milujem viac než vlastný život.

Keď som sa vrátila na miesto, Pán mi povedal: **Počúvaj!** O chvíľu som počula modlitbu ženy predou mnou, ktorá práve prijala sväté prijímanie. Ježiš povedal smutným hlasom: **Počula si jej modlitbu? Ani raz nepovedala, že ma miluje. Ani raz mi nepoďakovala za dar, ktorý som jej dal, keď som tak ponížil svoje božstvo, aby som ju pritiahol k sebe. Ani raz nepovedala: "Ďakujem Ti, Pane!" Bola to len samá litánia prosieb. A to robia skoro všetci, ktorí ma prijímajú. Z lásky som umrel a vstal z mŕtvych. Z lásky čakám na každého z vás, z lásky s vami zostávam.(...) Ale vy si neuvedomujete, že potrebujem vašu lásku. V tejto pre dušu tak vznešenej chvíli som žobrákom lásky. Keď celebrant mal dať požehnanie, Matka Božia mi povedala: **Dávaj pozor, robíš akési divné znamenie namiesto kríža. Pamätaj, že toto požehnanie môže byť posledným, ktoré dostávaš z kňazských rúk. Keď vyjdeš z kostola, nevieš, či budeš mať ešte príležitosť obdržať požehnanie od iného kňaza. Tieto posvätené ruky udeľujú požehnanie v mene Najsvätejšej Trojice. Rob preto znamenie kríža s úctou, akoby to malo byť posledné v tvojom živote.****

Ježiš ma prosil, aby som s ním po svätej omši niekoľko minút zostala. **Neponáhľaj sa, keď sa svätá omša skončí.**

snímka: M. Magda st.

Zostaň na chvíľu v mojej spoločnosti, raduj sa z nej a dopraj mi, aby som sa mohol radovať z tvojej spoločnosti. Opýtala som sa ho: „Ako dlho ostávaš s nami po svätom prijímaní?“ Odpovedal mi: Tak dlho, ako ty chceš zostať so mnou. Ak budeš ku mne hovoriť celý deň, ak sa budeš na mňa obracať pri plnení svojich povinností, budem ťa počúvať. Ja som vždy s tebou, to len ty ma opustiš. Vychádzaš po omši von a myslíš si, že povinnosť skončila. Nemyslíš na to, že by som chcel zdieľať tvoj rodinný život aspoň v deň Pána(...) Viem všetko, čítam najskrytejšie tajomstvá ľudských srdiec a úmyslov. Ale radujem sa, keď so mnou hovoríš o svojom živote, keď mi dovoľuješ, aby som sa ho zúčastnil ako člen rodiny alebo ako najbližší priateľ. Kolko milostí človek stráca, že mi nedopraje miesto vo svojom živote! Ježiš mi povedal: Mali

by ste v čnostiach prevyšovať anjelov a archanjelov, pretože oni nemajú to potešenie prijímať ma ako pokrm. Oni majú len kvapky milosti a vy máte celý oceán.

Inokedy mi Ježiš povedal s bolesťou, že ľudia sa s ním stretávajú len zo zvyku. Táto rutina spôsobuje, že niektorí sú celkom ľahostajní a vlažní, že nemajú Ježišovi čo povedať. Povedal mi, že je i veľa posvätených osôb, ktoré stratili svoje nadšenie byť zamilovaný do svojho Pána a chápu svoje poslanie ako zamestnanie. Hovoril tiež o ľuďoch, ktorí ho prijímajú celkom bez ovocia každý deň. Trávia niekoľko hodín v modlitbách, ale v ich živote sa neuskutočňuje žiadna premena.

Dary, ktoré prijímame v Eucharistii, by mali prinášať ovocie obrátenia, rast v čnostiach a v skutkoch milosrdenstva.

Mgr. Mária Bačová

Ahoj deti!

Asi to bude tak, že pranostika „čo január zameškal, to február doháňa“ je pravdivá, a tak sme ešte vytiahli naše unudené sánky, driemkajúce lyže a zaprášené korčule. Teta Jar si musí na preťahovanie kostí chvíľu počkať.

Február je známy sviatkom Obetovania Pána. Keď Mária s Jozefom priniesli Ježiša do chrámu, aby bol zasvätený Bohu, stretli sa tam s mužom, ktorý im povedal, čím ich dieťa bude. Simeon mohol v pokoji zomrieť, pretože videl Mesiáša.

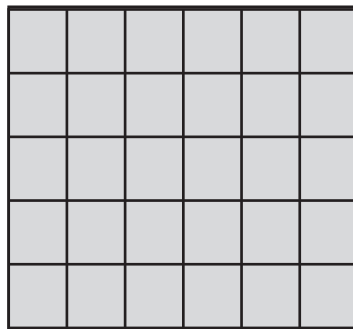
Už ste sa niekedy zamýšľali nad tým, čím by ste chceli byť? Môžeme si vyberať z množstva povolání, ale všetci sme povolání byť svätými. A byť svätým znamená jednoducho byť dobrým človekom.

Onedlho budú naše čelá poznačené popolom, to nám pripomenie, odkiaľ naše telá prišli a kam odídu a že sa začína pôstne obdobie.

Vo februári hlavne obchody a výklady plné všakovakých srdiec a darčiekov nám pripomenú sviatok sv. Valentína. V tento deň viac ako inokedy myslíme na tých, ktorých ľúbime. Hoci sú darčeky „valentínky“ v obchodoch veľmi pestré, lákavé a pekné, podľa mňa je vlastný výrobok najmilším darčekom na svete. Závesnú dekoráciu si veľmi ľahko vyrobíte sami a určite každého poteší.

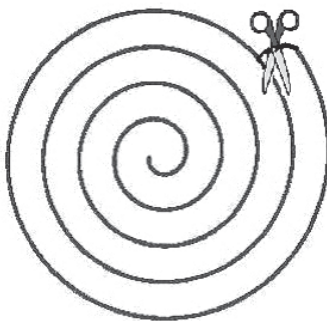
Úloha 1: Chýbajúce slovo z citátu nájdeš po vyriešení tajničky.

Veselé rozlieva jas po tvári, bolesť srdca však zamucuje ducha. (Prís 15,13)

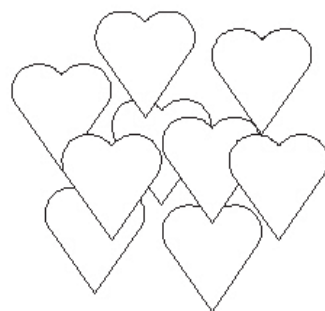

1. súrodenec
2. jazero s rybami
3. ľudia v hľadisku
4. vyrobený z cínu
5. malá Elena

Úloha 2: Na tvrdý biely výkres nakresli špirálu - obr. č. 1 a na červený papier veľa rôzne veľkých srdiečok - obr. č. 2. Špirálu aj srdiečka vystrihni. Pomocou lepidla prilep srdiečka na špirálu v rôznych vzdialenostiach. Do stredu špirály urob ihlou uško na zavesenie z nite.

obrázok č. 1

obrázok č. 2

stranku pripravila: Mgr. S. Koliářová

Výchova

sebavýchovou VI.

1. Pozoruj výraz svojho dieťaťa.
2. Utešuj svoje dieťa, keď plače.
3. Hovor potichu a priateľsky.
4. Presadzuj správne svoje zákazy.
5. Presadzuj správne svoje príkazy.

Šiesta téma:

Pochop správne zásadu dôslednosti

Hlavná myšlienka: Riadiť sa podľa duševného rozpoloženia svojho dieťaťa: ak je zle rozpoložené, znamená to, že máme dieťaťu ustúpiť, vyjsť v ústrety, predchádzať. Dobré rozpoloženie znamená presadiť sa. Zároveň treba brať ohľad na svoje vlastné rozpoloženie. Kto je v horšom stave, má nárok na vyjdenie v ústrety.

Ide o to, že keď dieťaťu nie je dobre, keď je unavené, choré, v zlom stave, tak sa mu má ustupovať. Pokiaľ nie sme v horšom stave my. Ide o to, každú situáciu hodnotiť individuálne a rozhodnúť sa podľa toho. Každý rodič potrebuje čas, kým pochopí a prijme otázku dôslednosti. **Ťažkosť robí hlavné pochopenie srdcom. Ako to vlastne je? Musí ostať áno ráznym áno? A nie ráznym nie? Musí rodič presadiť zákazy a príkazy, keď ich už raz vyslovil? NIE!**

Hlavná myšlienka je jednoduchá. Riadiť sa podľa rozpoloženia detí. Keď dieťa plače alebo zúri, mali by sme byť poddajní (väčšinou). Samozrejme, že **najprv skúsime presadiť svoje názory podľa veku dieťaťa: odvrátením pozornosti, ponúknutím náhrady, priateľským dohovorením alebo vysvetlením.** Zo začiatku, kým je dieťa malé, je množstvo situácií, keď sa musíme dieťaťu podriaďovať. Dospelí dosť ťažko chápú, že plač, krik, zlosť a truc dieťaťa musíme brať ako rovnocenné argumenty,

pretože inak to povedať nevie. Keď dieťa nemôžeme priateľskou cestou dostať k tomu, aby spravilo, čo má, tak má na to asi dobrý dôvod (podľa neho) a veľmi zreteľne nám to ukazuje. Vtedy ostáva jedno: ustúpiť.

Keď už ani normálne činnosti ako umývanie, kúpanie, obliekanie, hra, jedenie, domáce úlohy, neprebíhajú pokojne, potom niečo neseď. Pravdepodobne sú deti príliš pod tlakom. Často majú rodičia nesprávne predstavy o tom, čo by ich dieťa v určitom veku malo vedieť a dôrazne to vyžadujú. Keď to ale deti nevedia, mali by sa rodičia naučiť nechať sa presvedčiť argumentami, teda plačom.

Často stačí, keď začneme ustupovať pri malých problémoch. Ale keď je situácia už naozaj taká hrozná, že dieťa sa nedá zvládnuť, neostáva nám nič iné, ako sa mu na nejaký čas podriaďovať (okrem životného nebezpečenstva). Dĺžku tohto času určí dieťa. Závisí od toho, ako dlho bolo dieťa pod tlakom. Dieťa bude neznesiteľnejšie ako kedykoľvek predtým. Ale to len dokazuje, ako predtým trpelo. Týmto sa uvoľňuje od tlaku. Ak to vydržíme, príde úspech.

Často je naše správanie závislé od správania detí. Je to logické, ale nie psychologické. Pretože je to tak, že ak má dieťa dobrú náladu, tak lepšie znesie, keď rodič zúri. **Dieťa v zlej nálade potrebuje hlavné milých a priateľských rodičov. Kým to nevyskúšame, pripadá nám táto „metóda“ zvláštna a nereálna. Keď to ale vyskúšame v praxi, keď budeme deťom vzorom priateľskosti, dieťa sa nám podľa svojich možností odmení.**

Vyzerá to ako antiautoritatívna výchova, ale nie je to tak. Aké argumenty existujú proti prísnej, ale spravodlivej výchove? Princíp

prísnej výchovy vedie často k autoritatívnemu charakteru. Autoritatívne vychované deti sa naučia skláňať sa pred autoritou, ktorá má moc. Autoritatívna výchova má väčšinou blízko k násiliu, či už fyzickému (sem patrí aj bitie na zadok), duševnému („Inak ťa nebudem mať rád“) alebo psychickému („Ty si predsa už taká rozumná“). Želané správanie bude vynútené. Deti porozumejú, že to bolí, keď neposlúchnu. Idú potom cestou najmenšieho odporu, ako dospelí.

Ako protiklad k takejto výchove vzniklo v USA v 60-tych rokoch antiautoritatívne hnutie. To bol len ďalší extrém, pretože išlo o ďalší princíp a princípy nemajú vo výchove svoje miesto. Treba sa riadiť deťmi a nie princípmi.

Riešenie? Treba byť dôsledný podľa momentálneho stavu dieťaťa, rozhodovať sa v danej situácii. Niekedy dieťaťu zakážeme skákať po mlákach, inokedy sa k nemu pridáme.

Ako nájdeme zlatú strednú cestu medzi prísnosťou a rozmaznávaním? Musíme sa naučiť vedieť správne ohodnotiť situáciu a rozpoloženie dieťaťa. Potom sa musíme naučiť vedieť náš náhľad aj presadiť. Zo začiatku budeme s veľkou pravdepodobnosťou ustupovať, keď to nie je práve nutné, ale časom sa to naučíme. Výčitky a zlé svedomie tu nie sú namieste.

Nebudú nás deti takto vodiť za nos? Tento argument pochádza väčšinou od rodičov, ktorí to nikdy neskúsili. Treba ale vziať do úvahy dve veci: ak človek z času na čas povie najprv nie a potom áno, neváďí to. Ak sa to ale stáva príliš často, tak to nepomáha. Ak je naše dieťa v zlom stave, musíme mu ustúpiť hneď a priateľsky.

Mgr. Stanka Kolářová

Trampoty v manželstve

Čo musia mať manželia?

- **dobrú hlavu**, pretože ju často stráti,
- **dobré zuby**, pretože musia často kadečo prehryť,
- **dobrý chrbát**, pretože toho musia často veľa uniesť,
- **dobrý žalúdok**, pretože musia často stráviť tvrdé sústa,
- **dobré nohy**, pretože ich často tlačia topánky hneď na mnohých miestach.

Jednoducho trepezlivosť patrí k hlavnej výzbroji, ktorú si manželia nesmú zabudnúť vziať so sebou na spoločnú životnú cestu.

XXII. Hľadáme obohatenie nášho rodinného života

Verím, že každý z nás túži po dobrom a šťastnom manželstve a po dobrej a usporiadanej rodine. Tak ako má každá bytosť vo svojej prirodzenosti Stvoriteľom určené poslanie, tak aj manželská dvojica je Bohom stvorená, aby bola nositeľkou lásky vo svete a aby sa cez túto lásku potenciálne mohla stať zdravou, silnou a šťastnou rodinou.

Čo to je šťastná rodina?

Čo má robiť rodina, aby sa stala zdravou a silnou? Ako sa môže takou rodinou stať moja rodina?

Na základe svedectiev mnohých šťastných rodín, na základe skúseností môžeme za kľúčové a základné požiadavky šťastnej rodiny považovať nasledovné vlastnosti:

1. Vedomie a mentalita rodinného spoločenstva: Čo to znamená? Znamená to, že manželia kladú prioritu rodine pred kariérou, prácou, pred zvláštnymi finančnými príjmami, pred problémami v spoločnosti i v práci. Jasne pociťujú potrebu spoločenstva vo svojej rodine, potrebu pracovať pre ňu a vytvárať jednotu s ňou. Pritom je dôležité vytvárať rovnováhu medzi vnútornou závislosťou

jednotlivých členov rodiny a ich nezávislosťou. Je potrebné vyhýbať sa ovládaniu iných a panovačnosti v rodine. Jednotliví členovia rodiny majú pociťovať vnútornú slobodu a pociť, že nie sú do ničoho tlačení a že sú v rodine rešpektovaní. Potrebná autorita v rodine sa vytvára a buduje cez službu a dôveru.

2. Odvaha a rozhodnosť: Tieto vlastnosti sa prejavujú tým, že manželia obyčajne hovoria v krízových situáciách konštruktívne, a v každej, aj v nepríjemnej udalosti, či situácii vidia niečo pozitívne. Žiadnu situáciu nepovažujú iba za zlú a neriešiteľnú, ale zameriavajú sa na pozitívne aspekty ich spoločného a rodinného života. A robia to tak, aby odvrátili vzniknutú krízu, či nepríjemný stav v rodine. Ak potrebujú pomoc, tak dokážu o ňu požiadať seba navzájom a blízkych ľudí.

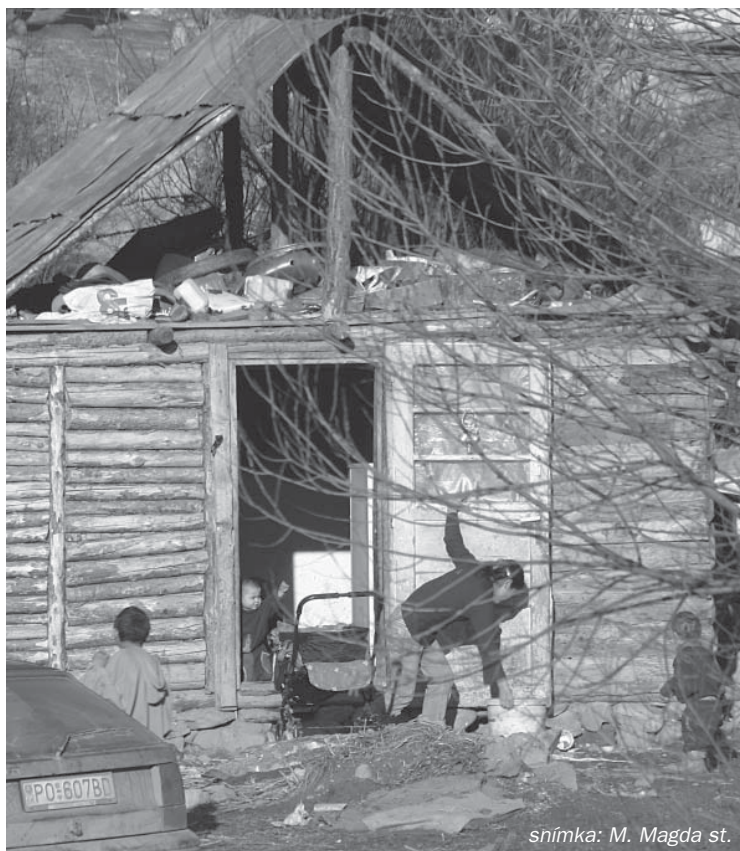
3. Vzájomná komunikácia od osoby k osobe: Manželia majú byť navzájom jeden voči druhému pravdiví, čestní, osobní pri zdieľaní sa so svojimi myšlienkami, pocitmi, prejavmi, postojmi, záležitosťami, potrebami, aspiráciami, tiež so svojou voľbou i rozhodnutiami.

Mali by sa vzájomne počúvať, a to s hlbokým rešpektom. Načúvaniu treba venovať viac času ako iba hovoreniu. **Majú venovať kvalitný a pravidelný čas rodinným dialógom.** Mali by sa naučiť zmieriť a poprosiť o odpustenie kedykoľvek, keď je to potrebné. Zbytočné prieťahy a stavy urazenosti oberajú oboch partnerov o lásku, pokoj a radostné prežívanie všedných aj sviatočných chvíľ.

4. Vzájomná podpora: Manželia navzájom a ostatní členovia rodiny sa majú radi nie preto, čo majú alebo čo robia, ale preto, akí sú - vedia sa vzájomne oceniť i prejavíť si nežnosť. Všímajú si a pochvália pozitívne kvality každého člena rodiny. Navzájom si pomáhajú upevňovať svoje zdravé sebavedomie, nepodceňujú sa navzájom a robia všetko preto, aby sa spolu cítili oni i ostatní rodinní príslušníci dobre.

5. Spolupatričnosť: Manželia a rodina vykonávajú mnohé veci a domáce práce spoločne a tešia sa z prítomnosti jeden druhého. Dostatok času trávia spolu a organizujú si ho tak, aby mali veľa času pre seba aj pre deti. Ak ich vonkajší svet a život tlačí do hektických situácií, vyžadujúcich ich nadmiernu aktivitu, tak sa musia oslobodiť od niektorých činností, aby si našli spoločný čas byť v rodinnom kruhu. Majú mať zmysel pre humor spoločne si zaspievať, hrať sa, zažartovať si a vracať sa ku krásnym spoločne prežitým chvíľam, ktoré každého pobavia a urobia dobrú náladu.

6. Rodinná modlitba: Dobrá rodina by mala akceptovať Boha

snímka: M. Magda st.

ako hlavnú autoritu a Pána ich rodinného života. Boh má byť v centre rodiny. Nemôže byť odložený ako nejaký vysávač, ktorý vyťahujeme vždy vtedy, keď ideme poupratovať. Členovia rodiny sa majú deliť o vzájomné duchovné hodnoty, zážitky i náboženské skúsenosti. Máme sa snažiť spoločne uctievať Boha. Formou modlitby sa rozprávame s ním a počúvame ho s dôverou a rešpektom. Žiadame ho o dôležité rozhodnutia a rodinný pokoj. Nezabúdajme mu denne poďakovať.

7. Rodinné slávnosti: Rodina, ktorá dokáže spoločne prežívať slávnosti okolo rodinného stola, vydáva neklamné svedectvo svojho šťastia a svojej schopnosti rásť a zlepšovať v nej vzťahy.

Ako môžeme pripraviť a prežiť rodinnú oslavu? Máme vychádzať z rodinnej tradície, z rodinných zvyklostí, návykov a rodinných obradov. Môžeme oslavovať špeciálne dni - cirkevné sviatky, narodeniny, meniny, výročie krstu, svadby, či sviatky starých rodičov a podob.

Nakoniec si môžeme pripomenúť, že šťastnými sa rodiny nestávajú samozrejme a automaticky. Na rodinnom šťastí treba trpezlivo pracovať, a to pravidelne a regulérne. Rodinné šťastie nestrpí ľahostajnosť, povrchnosť, ani predstieranie. Ono sa rozvíja iba v otvorenosti, v dôvere, v čestnosti, ako aj v každodennom odpúšťaní, v obete, úcte, v láske a modlitbe.

MUDr. Blažej Vaščák

Stalo sa:

- 13. 1. – nedelou Krstu Pána sme ukončili vianočné obdobie oslavy narodenia nášho Pána Ježiša Krsta

- 24. 1. – celodenná poklona - svoje modlitby, chvály, vďaky, prosby a odprosenia sme predkladali celý deň živému Ježišovi prítomnému v Eucharistii.

- 26. - 27. 1. – zavítal medzi nás „Tím pre pastoráciu povolání“. Jeden kňaz a tri reholné sestry spolu s mladými, birmovancami, aj staršími sa stretli pri sv. omši, adorácii, prezentácii svojho životného štýlu. Vo workshopoch debatovali o povolání, pohľade na kňazský a reholný stav a vôbec o vzťahu s Pánom Ježišom. Duchovná obnova sa zavŕšila sv. omšou s kresťanským pohostením „agapé“, na ktorom sa nadväzovali kontakty. Bože, ďakujeme ti za čas duchovného pookriatia.

- 2. 2. - Obetovanie Pána - Hromnice - deň zasväteného života

- 6. 2. - Popolcovou stredou sa začal 40-dňový pôstny čas prípravy na Veľkú noc.

Stane sa:

- 15. 2. - zavítá k nám spoločenstvo Kruciáta - oslobodenie človeka, pod vedením vdp. Jozefa Heskeho, farára v Sedliciach.

- 17. 2. – púť mladých, zalúbených, aj ostatných k sv. Valentínovi do Krížovan. Program pripravuje Koinónia Jána Krstiteľa zo Zlatej Idky. Všetci ste pozvaní.

- 2. 3. – navštívi nás Gerhard Weag, ktorý nás oboznámi s adopciou na diaľku. V ten deň bude aj stretnutie vedúcich ruží v katecheticknej miestnosti na fare.

Prehľad bohoslužieb

		Vítaz		Ovčie	
12. 2.	Utorok	17:00	† Eduard, Valentín, Margita Jenčovci		
13. 2.	Streda			17:00	za požehnanie sr. Anny Márie
14. 2.	Štvrtok	7:00	za prístrešie ku Širokému		
15. 2.	Piatok	18:00	† Emil, Barbora, Andrej	16:30	za požehnanie Ondreja a Márie Baranovcov
16. 2.	Sobota	8:00	50: Ludmila Stašíková		
17. 2.	2. pôstna nedeľa	7:30	80: Helena Iskrová	9:00	za farnosť
		10:30	60: Marta Štofaňáková		
19. 2.	Utorok	17:00	† Tomáš Katriňák		
20. 2.	Streda			17:00	za požehnanie Mateja Stašíka
21. 2.	Štvrtok	7:00	za prístrešie Bolček		
22. 2.	Piatok	18:00	† Karol Mihál	16:30	za požehnanie Marty Kráľovej
23. 2.	Sobota	8:00	80: Regína Gregová		
24. 2.	3. pôstna nedeľa	7:30	† Veronika Uličná (výročná)	10:30	za farnosť
		10:30	60: Žofia Pacovská		
26. 2.	Utorok	17:00	† Ondrej, Helena, Ján Magdovci		
27. 2.	Streda			17:00	† Alojz Baran (výročná)
28. 2.	Štvrtok	7:00	za prístrešie Čech - ku Doline		
29. 2.	Piatok	18:00	† Martin Uličný	16:30	† Štefan Uličný
1. 3.	Sobota	7:00	za členov Ružencového bratstva		
2. 3.	4. pôstna nedeľa	7:30	za farnosť	9:00	90: Anna Uličná
		10:30	80: Anna Kollárová		
4. 3.	Utorok	17:00	† Apolónia, Jozef Novotní		
5. 3.	Streda			17:00	za požehnanie sr. Leony
6. 3.	Štvrtok	7:00	za prístrešie Vyšný koniec		
7. 3.	Piatok	18:00	za chorých	16:30	† Žofia, František Kráľovci
8. 3.	Sobota	7:00	za prístrešie I.		
9. 3.	5. pôstna nedeľa	7:30	za farnosť	9:00	70: Jozef Humeňanský
		10:30	70: Tomáš Juhás		
11. 3.	Utorok			17:00	za požehnanie Jána Humeňanského
14. 3.	Piatok	18:00	za požehnanie rodiny Jozefa Gregu		
15. 3.	sv. Jozef	7:30	† Jozef Balucha	7:30	† Mária, Regína, Jozef
16. 3.	Kvetná nedeľa	7:30	† Valent, Mária Balogovci	9:00	za farnosť
		10:30	† Michal, Mária Magdovci		
18. 3.	Utorok	17:00	† Ján, Mária Miženkovi		
19. 3.	Streda			17:00	za prístrešie v kostole
20. 3.	Zelený štvrtok	19:00	na úmysel ordinára	17:30	vlastný úmysel
21. 3.	Veľký piatok	15:00	obradý Veľkého piatku	17:00	obradý Veľkého piatku
22. 3.	Biela sobota	20:00	na úmysel ordinára	20:00	vlastný úmysel
23. 3.	Veľkonočná nedeľa	7:30	za farnosť	9:00	za členov Ružencového bratstva
		10:30	† František, Apolónia Štofaníkovci		

„Roztrhnite si svoje srdcia a nie šaty“

Duchovná obnova birmovancov
28 až 29. januára 2008

Duchovníá obnova, birmovanecov
28 až 29. januára 2008

